U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy, v právní věci žalobce **A. K .**, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce podané proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 8. 7. 2003, č. j. 46 Az 495/2003-17,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se **o d m í t á.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Praze výše označeným rozsudkem zamítl žalobu A. K. podanou proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 19. 3. 2003, č. j. OAM-321/LE-01-C08-2003, jímž byla podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1995 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) zamítnuta žalobcova žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná. Krajský soud po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že skutková zjištění, z nichž rozhodnutí správního orgánu vycházelo, byla dostatečná, a že závěr vyjádřený v napadeném rozhodnutí je v souladu se zákonem.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále též jen stěžovatel) kasační stížnost pro důvody, které by se daly podřadit pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb. (dále jen s. ř. s.), ačkoliv to žalobce výslovně neuvádí, neboť vytýká Krajskému soudu v Praze nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, pokud neuznal jeho důvody (zejména očekávané potíže s mafií na území Ukrajiny) jako dostatečné pro vyhovění jeho žádosti o udělení azylu na území České republiky. Navrhoval, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí Krajského soudu v Praze a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně žádal, aby mu pro řízení o kasační stížnosti byl přidělen advokát, neboť jako žadatel o azyl nemá dostatek finančních prostředků k zastupování advokátem na základě plné moci. V záhlaví kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že ji směřuje Nejvyššímu správnímu soudu v Brně a zasílá prostřednictvím Městského soudu v Praze, pracoviště Praha 1, Hybernská 18. Tomuto soudu také, jak vyplývá z adresy na obálce, v níž byla kasační stížnost odeslána, své podání adresoval. K poštovní přepravě podání předal dne 23. 8. 2003 a Městskému soudu v Praze bylo doručeno dne 26. 8. 2003. Naposledy uvedený soud, jak vyplývá ze spisu 14 Nc 1469/2003, odeslal stěžovatelovo podání soudu příslušnému, tedy Krajskému soudu v Praze, dne 2. 9. 2003 – doručeno bylo dne 4. 9. 2003.

Krajský soud v Praze před předložením kasační stížnosti kasačnímu soudu učinil opatření, za účelem zjištění předpokladů pro ustanovení zástupce stěžovateli, avšak zaslané „prohlášení o osobních a majetkových poměrech“ se žalobci nepodařilo doručit, neboť jak vyplynulo z vyjádření žalovaného, jakož i zprávy Policie ČR – ředitelství služby cizinecké a

pohraniční policie – evidenční odbor, ze dne 10. 10. 2003 opustil stěžovatel pobytové středisko Červený Újezd dne 8. 8. 2003, z území ČR legálně nevycestoval a jeho současné skutečné místo pobytu není evidenčnímu orgánu známo.

Kasační stížnost je podána opožděně.

Z obsahu spisu plyne, že rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 8. 7. 2003, č. j. 46 Az 495/2003-17 byl stěžovateli doručen do vlastních rukou v úterý dne 12. 8. 2003, což stěžovatel potvrdil vlastnoručním podpisem, jak vyplývá z obsahu připojené doručenky. Napadený rozsudek obsahuje řádné poučení o lhůtě k podání kasační stížnosti, jakož i o místu, kde je třeba kasační stížnost podat. V poučení napadeného rozsudku se totiž v souladu s ustanovením § 106 odst. 2 soudního řádu správního (s. ř. s.) správně uvádí, že proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení a též se v něm správně v souladu s ustanovením § 106 odst. 4 s. ř. s. uvádí, že se podává k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Praze. Podle uvedeného ustanovení se totiž kasační stížnost podává u soudu, který napadené rozhodnutí vydal; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Nejvyššího správního soudu. Podle § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. To neplatí o lhůtách stanovených podle hodin. Podle odst. 2 téhož ustanovení, lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce. Podle ustanovení § 40 odst. 4 téhož zákona je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

Jak již bylo výše uvedeno, napadený rozsudek byl stěžovateli do vlastních rukou doručen v úterý dne 12. 8. 2003. Lhůta dvou týdnů k podání kasační stížnosti počala běžet ve středu dne 13. 8. 2003 a skončila v úterý dne 26. 8. 2003. Uvedený den – úterý – se svým označením shoduje s označením dne, který určuje její počátek, jímž je den doručení napadeného rozsudku stěžovateli. Ve stanovené lhůtě podal stěžovatel kasační stížnost, avšak nesprávně (vzdor správnému poučení Krajského soudu v Praze) ji adresoval a odeslal Městskému soudu v Praze. Ustanovení § 106 odst. 4 s. ř. s. však výslovně předepisuje, že kasační stížnost se podává u soudu, který napadené rozhodnutí vydal, a že lhůta je zachována též jen tehdy, byla-li kasační stížnost podána u Nejvyššího správního soudu. U naposledy uvedeného soudu stěžovatel kasační stížnost nepodal a podal ji jen u Městského soudu v Praze. Ten však není soudem příslušným, a proto ji správně postoupil soudu příslušnému, jímž je Krajský soud v Praze. Kasační stížnost podaná sice ve lhůtě, ale u nepříslušného soudu je však kasační stížností včasnou jen tehdy, jestliže tento nepříslušný soud ve lhůtě stanovené pro podání kasační stížnosti tuto odešle soudu, který napadené rozhodnutí vydal, či Nejvyššímu správnímu soudu. Jen tehdy by byla lhůta k podání kasační stížnosti zachována. V opačném případě, tj. pokud nepříslušný soud tak učiní po uplynutí lhůty k podání kasační stížnosti, nutno z citovaného ustanovení § 106 odst. 4 dovodit, že lhůta zachována není a jde tudíž o kasační stížnost pozdě podanou. Přitom nutno zdůraznit, že není povinností nepříslušného soudu sledovat lhůtu pro podání kasační stížnosti proti rozhodnutí jiného soudu. Sledování lhůty je povinností účastníka řízení, přičemž jeho pochybení, spočívající v tom, že se neřídil správným poučením procesního soudu a odeslal své podání jinému (nepříslušnému) soudu, lze přičíst jen k tíži tohoto účastníka.

O takový případ jde i v právě projednávané věci, neboť poslední den lhůty k podání kasační stížnosti bylo úterý dne 26. 8. 2003 a v tento den byla kasační stížnost stěžovatele doručena nepříslušnému Městskému soudu v Praze. Pokud by ještě tentýž den uvedený soud kasační stížnost odeslal Krajskému soudu v Praze, byla by lhůta k jejímu podání zachována. Městský soud v Praze však toto učinit nestihl a kasační stížnost odeslal až 2. 9. 2003, jak vyplývá ze spisu 14 Nc 1469/2003; tomu ostatně odpovídá i datum doručení kasační stížnosti Krajskému soudu v Praze – 4. 9. 2003. Stalo se tak nepochybně po lhůtě k podání kasační stížnosti, která skončila v úterý dne 26. 8. 2003. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Praze odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. jako opožděně podanou, aniž by se mohl zabývat důvodností kasační stížnosti, či důsledky skutečnosti, že se Krajskému soudu v Praze nepodařilo žalobci pro toto řízení ustanovit advokáta.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., neboť v případě odmítnutí návrhu – kasační stížnosti – nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o něm.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. 12. 2003

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu